

## ՀԵՌՈՒԻ ԱՆՏԱՌԸ

Աղօթքի տենչեր կ'ողողեն հոգին՝  
 Դարաւոր շուփին մէջ թաւ անտառին.  
 Գետինն արատներ գրծած են տեղ տեղ  
 Յուշիկ հոն մըտած շողեր լուսագեղ.

Ինչպէս քամուհին սրբալայրէն ներս,  
 Հին, նըւիրական խորհուրդներ կարծես  
 Ծառերուն բունէն չորս դին կ'արձակուին.  
 Ծրծել կ'երագես շունչն Իգուտային:

Բըզգիւն իսկ չունին ճրնիներն ոսկի:  
 Լըռութեամբ միայն անտառը կ'ապրի:  
 Անշարժութեան մէջ տիւանդորին տաք,  
 Կեանքով թաթաւուն կաղնիներուն տակ

Սողոսկող անցնող առուակին վըրայ  
 Կամուրջ մը խարխուլ հրաշքով կը կենայ,  
 Փտտած տախտակներն, անջատ յամրաբար  
 Կրծուած, փռեցած, տոկալ չեն կրնար,

Կը կըփին, թերեւս փլչին յեղակարծ,  
 Եւ այդ մահամերձ կամուրջէն լըփուած,  
 Իբրեւ ցընորփներ գացող թաղուելու,  
 Կ'անցնին թափօրներ մեռած սէրերու:

ԱՆԱՅԻՍ